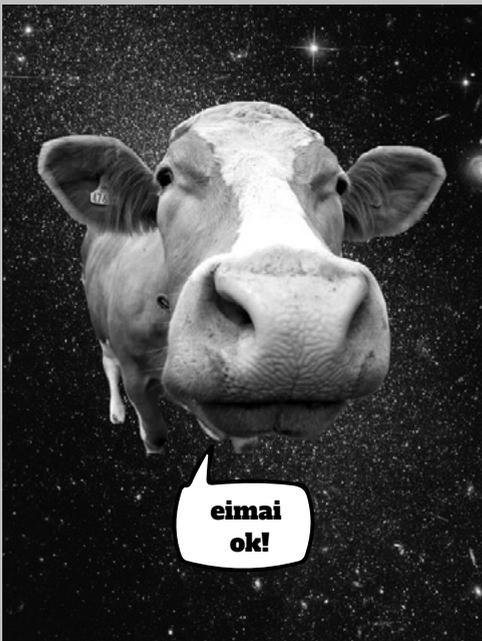

VERSUS

σχόλια & σύντομα
διατυπωμένες
αντιθέσεις-

ΤΙ ΤΟ ΔΙΑΔΩΝΟ
ΘΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΝΟΥΜΕ
ΤΟΥΣ
ΣΩΠΗΝΕΣ;

Κρέατα made in space

Το γνωστό πρόβλημα με τις αγελάδες που κλάνουν το έχετε υπόψιν. Ναι, κλάνουν, κι αυτό συμβάλλει στα αέρια του θερμοκηπίου, επομένως υπάρχει πρόβλημα. Ποιοι καταναλώνουν και πόσο, ποιο παράγουν, με τι προδιαγραφές, με ποιο κόστος και τι ηθικό βάρος φέρουν στις πλάτες τους. Όλα αυτά τα ερωτήματα φαίνεται να απασχολούν την πρώτη γραμμή ενός καπιταλιστικού κόσμου που βρίσκεται σε δίνη. Έλον Μασκ και Τζεφ Μπέζος έχουν ήδη δείξει την τάση: στο διάστημα, ή τέλος πάντων οπουδήποτε εκτός γης, παρέχονται νέες δυνατότητες προς αξιοποίηση. Η εταιρεία Alerh Farms, που ιδρύθηκε το 2017 και ειδικεύεται στο κρέας κυτταροκαλλιέργειας, ψάχνεται πάνω στο ζήτημα κάνοντας δοκιμές της παραγωγής του σε εξωγήινες συνθήκες. Είναι άξιο απορίας το γιατί κάνει μια τέτοια κοστοβόρα και επισφαλή διερεύνηση. Μια πρώτη απάντηση θα μπορούσε να είναι πως αυτή η τεχνική (δηλαδή η παραγωγή βρώσιμων ζωικών κυττάρων) προσκρούει στη διεθνή νομοθεσία. Αλλά δεν χρειάζεται να λαμβάνεται υπόψιν αυτή η νομοθεσία, εφόσον δεν πραγματοποιείται εκεί που έχει ισχύ, δηλαδή στο διάστημα. Θα μπορούσε να παρατηρήσει κανείς πως, πριν μερικά χρόνια το ίδιο ίσχυε και για τους γενετικά τροποποιημένους οργανισμούς (GMOs), επομένως θα μπορούσε κι αυτό να παρακαμφθεί. Σωστά, και ίσως γίνει στο μέλλον. Παρ' όλα αυτά το συγκεκριμένο πεδίο κερδοφορίας, το «έξω από 'δω», βρίσκεται υπό διαμόρφωση και οι επιπρόσθετοι θάλαμοι να πιάσουν θέση. Στην πρώτη, λοιπόν, ιδιωτική διαστημική αποστολή που πραγματοποιήθηκε στις 8 Απριλίου που μας πέρασε, το πλήρωμα έφερε μαζί του μια μικρή καλλιέργεια κρέατος κι αυτή αναμένεται να μελετηθεί. Για την ιστορία, οι ιδιώτες που ταξίδεψαν στο διάστημα χρειάστηκε να καταβάλλουν μόλις το ποσό των 55 εκατομμυρίων ευρώ. Το να κουβαλάνε, εκτός από τις αποσκευές τους, αυτήν τη μικροποσότητα ήταν το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν για το καλό της ανθρωπότητας. Όσον αφορά τα αποτελέσματα, δεν αγχωνόμαστε. Είμαστε από τις γενιές των Βαλκάνιων οι οποίες τρώνε ακόμα κονσέρβες σνακ στις μεγάλες πείνες και ακέφαλα κοτόπουλα κfc στα καλά της. Πόσο χειρότερα μπορεί να πάει;

Κι άλλες απαγορεύσεις

Το κακόφημο υπουργείο προστασίας του πολίτη επιμερίστηκε μία νέα ευθύνη φέτος. Κι αν τους περισσότερους πολίτες τους καταβάλλει η καλοκαιρινή ραστώνη, εκείνο παραμένει άγρυπνο να φυλάει, όχι μόνο αυτούς, αλλά και τις σκιές τους. Συγκεκριμένα, η τροπολογία που κατατέθηκε στη βουλή τον περασμένο Απρίλη διευρύνει τους παράγοντες που επιτρέπουν στις αρχές να αποκλείουν περιοχές παύρα, δάση, άλση και πάρκα. Ναι, το Πεδίον του Άρεως και το άλσος Ιλισίων τέτοια είναι. Το ξεχείλωμα αυτής της δυνατότητας φαίνεται να το παρέχει η διαβάθμιση της επικινδυνότητας, όπως αυτή κρίνεται βάσει - τί άλλο; - μιας εξίσωσης. Μέχρι πρότινος κάτι τέτοιο προβλεπόταν σε καταστάσεις όπου κρίνονταν ως υψηλού κινδύνου (κατηγορία 4) και συναγεμίου (κατηγορία 5). Με την τροπολογία εντάσσεται και η κατηγορία 3 μαζί με τις παραπάνω. Η κατηγοριοποίηση λαμβάνει υπόψιν της το μικροκλίμα της περιοχής, τη μορφολογία του εδάφους, το είδος και την έκταση της απειλούμενης χλωρίδας και πανίδας, όπως φυσικά και τις καιρικές συνθήκες. Δεν είμαστε και τίποτα ειδικοί, αλλά αυτά τα κριτήρια μας θυμίζουν το γνωστό ανέκδοτο, όπου ο ινδιάνος συμβουλευέται την Ε.Μ.Υ. και η Ε.Μ.Υ. τον ινδιάνο. Με όποιον τρόπο και να το πιάσουμε, το μέτρο της απαγόρευσης κυκλοφορίας, όπως ακριβώς δεν είχε να κάνει με τον περιορισμό κανενός ιού, έτσι και στην περίπτωση που συζητάμε δεν θα μειώσει τις φετινές πυρκαγιές. Αντιθέτως, βάζει σε θέση απόλυτου τοποτηρητή τους κρατικούς μηχανισμούς και την ιδιωτική πρωτοβουλία, η οποία εδώ και καιρό επεκτείνεται και ψάχνει πεδία κερδοφορίας σε ανεκμετάλλευτες περιοχές. Φανταστείτε τώρα να λιώνουμε στις μητροπόλεις και να μας απαγορεύουν να πάρουμε ανάσα στο δίπλανό βουνό. Με τα νησιά πήχτρα και τ'ακτοπλοϊκά στο θεό, μας βλέπουμε για βουτιές στο Πασαλιμάνι. Καλό καλοκαίρι είπαμε;

ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΘΑ ΚΟΥΒΑΛΗΣΟΥΜΕ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΣΩΠΗΝΕΣ;

Ο Μπιλ στην Αθήνα

Τα μάθατε; Τον ευλογημένο τούτο τόπο επισκέφθηκε τέλη του Μάη ο ισχυρός άνδρας της Microsoft, Μπιλ Γκέιτς. Λέτε να ήρθε να μοιράσει σκληρούς δίσκους στους κυπελλούχους ποδοσφαίρου παναθηναϊκούς ως ένδειξη αναγνώρισης, ή μήπως να δώσει τα κέρια στον Βαγγέλη Μαρινάκη επειδή προβιβάστηκε στην πρώτη κατηγορία η αγγλική του ομάδα, Nottingham Forest; Ίσως να ήρθε ώστε να εκπαιδεύσει αυτοπροσώπως τους πληροφορικούς της χώρας στα νέα λογισμικά συστήματα. Τα ρεπορτάζ έκαναν λόγο για συνδυασμό επαγγελματικών ραντεβού και ολιγοήμερων διακοπών σε κάποια από τα κυκλαδίτικα νησιά. Παρ' όλα αυτά εμείς δεν έχουμε σκοπό ν' ασχοληθούμε με ποδόσφαιρα, λογισμικά κακόβουλα, κόττερα και άλλα τέτοια. Αυτά είναι για το καφενείο. Εμείς θέλουμε να μιλήσουμε για παρουσία. Το πανελλήνιο έμεινε κατάπληκτο από τη φιγούρα αυτού του ανθρώπου. Λιτός, απέριπτος, ένα σκουρόχρωμο t-shirt, το τελευταίο κουμπί ανοιχτό. Χαμόγελο στην κάμερα; Μειδιάμα της Τζοκόντα. Καταφθάνει με το βανάκι του και την ολιγομελή προστασία του στη Μεγάλη Βρετανία ευδιάθετος. Δεν καταδέχεται ν' ακουμπήσει αποσκευές ή πόμολο. Οι δημοσιογράφοι στημένοι από νωρίς στο Σύνταγμα με τον ήλιο ντάλα κι οι οπερατέρ να ρίχνουν κατάρες. Αυτός εκεί. Άρχοντας. Στις ερωτήσεις της ερτ αδιαφορεί με νόημα. Για κακή μας τύχη, δεν μάθαμε ποτέ το μενού που του προσφέρθηκε τις ημέρες της διαμονής του. Παρ' όλα αυτά, μας θύμισε πως η εταιρεία του έχει παραρτήματα στην Ελλάδα από το 1992 και πως ετοιμάζεται μία επένδυση ενός δισεκατομμυρίου για τρία νέα data centers σε Σπάτα, Κορωπί και Μαρκόπουλο. Βάλε και την διώροφη επέκταση της αμερικανικής πρεσβείας, η οποία δεν έχουμε καταφέρει (παρά τις φιλότιμες προσπάθειες) να μάθουμε τί θα στεγάσει. Προσθέστε και 300 νέες θέσεις εργασίας σε αυτό το νευραλγικό σημείο της αιχμής του καπιταλισμού κι ορίστε! Γι' αυτό τέτοιο ρομποτίσιον στον ευεργέτη. Τύφλα νά'χουν οι εφοπλιστές και τα ιδρύματα.

Ρε, λες να δραπετεύσαμε; Τα χώματα στα νύχια μας και οι κάλοι στις παλάμες μας δεν μπορούν να κάνουν λάθος. Τα στραβωμένα κουτάλια καταγής κι οι προβολείς που μας ζαλίζουν ξωπίσω μας αυτό δηλώνουν. Οι σειρήνες ακόμα βαράνε και, προς όποια κατεύθυνση κι αν πάμε, ακούγονται στο background. Ίσως να συνηθίσαμε το soundtrack της εποχής και να μας κόλλησε στο κεφάλι. Θα μας περάσει. Προχώρα. Γιατί να κρυφτώ ρε μαλάκα; Δεν βλέπεις; Μας χαιρετάει ο μπάτσος, δεν μας κάνει νόημα «να πέσουμε κάτω». Χαιρέτα τον πίσω.

Τα ψιλά στις τσέπες μας είναι αρκετά ώστε το κουδούνισμα κατά το βάδισμα να αναμειγνύεται με εκείνον που κάνουν οι ξεχαρβαλωμένες αλυσίδες μας. Εδώ δεν έχει ωράριο. Πηγαινοερχόμαστε με το πάσο μας κι άμα βιαζόμαστε μπινελικώνουμε. Εδώ δεν μας ενοχλούν οι ουρές. Όλος ο κόσμος είναι ένας μπουφές! Άλλο το δράμα κι άλλο το δρώμενο, και μέσα θυμάσαι, δράμα μόνο. Ενώ εδώ, ρίξε μια ματιά. Ψηφιακά φεστιβάλ, περιφερόμενοι θιασοι και υποτονικά πάρτυ. Με τούτα και μ' εκείνα δεν ξέρω που να πρωτοπάμε.

Περπατάμε την πόλη εδώ και μία βδομάδα κι έχουμε κάνει πάνω-κάτω 5 κεντρικούς, ενώ αλλάζουμε στενά για να μην βλέπουμε τις ίδιες γκριμάτσες από τα μαπαγκόνια κάθε μέρα. Το μόνο που μας σώζει είναι η θερμοκρασία με τις γνωστές της ιδιότητες: τα καλοκαίρια διαστελλει τον χρόνο και βγάζει από τα λαγούμια τους όσους και όσες κρύβει το κρύο. Κι εκεί το μεσημέρι που τα πάντα φαίνονται σέπια, γύρω από τα συντριβάνια και τα πάρκα με τον ελάχιστο ίσκιο γυροφέρνουν κάτι πολύχρωμες σκιές. Πιάσε δυο μπίρες.

Όλες οι μπίρες ζεστές. Τι ζούμε ρε; Οι γερμανοί ζυθοποιοί προειδοποίησαν: λόγω αυτής της κρίσης δεν κατασκευάζονται νέα μπουκάλια, λόγω της άλλης δεν υπάρχουν οδηγοί να τα μεταφέρουν, λόγω της παράλλης υπάρχουν κάτι ατζαμπίδες που τα σπάνε και δεν ανακυκλώνονται και, λόγω της τελευταίας, τα ψυγεία δουλεύουν με ρέγουλα. Μόνο τσίγκινα τέλος πάντων κι αυτά ζεστά.

Γίναμε Λούις και βλέπουμε τους Scorpiions. Δε θυμάται κανείς ποια απ' όλες τις τελευταίες συναυλίες τους παρακολουθούμε. Είτε οι ζεστές μπίρες βαράνε πιο δυνατά είτε αυτό το ανδρείκελο είναι ο Alice Cooper. Τί χρονιά έχουμε; Από πάνω μας drones κι ελικόπτερα και δίπλα μας selfies. Ακόμμε το Wind of change. Η εμβατήρια μπαλάντα των νικητών παίζει παράφωνα. Οι στίχοι δεν ποδοπατάνε πια τα ερείπια της Μόσχας. Πλέον χτίζουν σ' αυτά της ουκρανίας. Παρακμή. Πέτα μ' όλη σου τη δύναμη το τσίγκινο και πιάσε το κουτάλι. Έχουμε ακόμα σκάψιμο

☆
Σφηνάκια που
☆ δεν ήπιαμε
+κρύες μπίρες που
δεν θα πιούμε..!'

Θα σου ζητούσα να πάμε σε μία συναυλία, αλλά οι πορτιέρηδες πλέον μας σκανάρουν και δε θέλω να ξέρουν πως σκοπεύουμε να ιδρώσουμε δίπλα - δίπλα. Θα σε ρωτούσα αν σου αρέσει το θέατρο, αλλά δε νομίζω πως η διαφάνειά μας επιτρέπει να αγνοήσουμε τη βαριά πόρτα και τους ηχομονωμένους τοίχους του φουαγιέ. Γι' αυτό ας αρκεστούμε στις συνόψεις των περιστάσεων, τις χλιαρές κριτικές στο ίντερνετ και τη φαντασία: το τελευταίο όχημα που μας δέχεται χωρίς εισιτήριο και ελεγκτές.